

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/85/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121449530
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6121449530.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobkyne: Z. S., J. XX.X.XXXX, Y. G. S. XXX, L., zast. Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., IČO: 36 856 592, Šumavská 3, Bratislava, proti žalovanej: S. H., J. X.X.XXXX, Y. G. O. X, S., zákonne zastúpená matkou I. H., J. X.X.XXXX, Y. G. O. X, S., zast. JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s.r.o., IČO: 36 864 242, Pluhová 29, Bratislava, o zaplatenie 12.500 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti výroku II. uznesenia Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 16.9.2025, č. k. B3-66C/24/2021-125, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalovanej priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie podľa § 163 ods. 2 CSP zastavil (výrok I.) a vo výroku II. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 257 a čl. 4 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Uviedol, že k zastaveniu konania v danej veci došlo pre nepodanie návrhu na pokračovanie v prerušenom konaní ani jednou zo sporových strán, a preto nie je možné založiť procesnú zodpovednosť niektorej zo strán na zastavení konania, čo súčasne vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. V označenej procesnej situácii v zmysle čl. 4 CSP aplikoval najbližšiu právnu normu a podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania, podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá pre nesprávne právne posúdenie veci a porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b), h) CSP) žiadala uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmeniť tak, že súd žalovanej prizná voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Úvodom odvolania poukázala na to, že žalovaný nárok v konaní v celom rozsahu rozporovala. Vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci namietala aplikáciu ust. § 257 CSP, ktoré upravuje výnimočné situácie, kedy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu konania na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane, čo predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP), čo je možné výnimočne, za existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. V predmetnej veci mala žalovaná plný úspech, nakoľko konanie bolo voči nej zastavené, a to z dôvodu, že žalobkyňa, ktorá je pánom sporu, v spore nepokračovala - nepodala návrh na pokračovanie v konaní, čím spôsobila, že v spore so svojím nárokom neuspela

(žalovaná nebola zaviazaná na zaplatenie žalovanej sumy). Podľa žalovanej neexistuje žiaden rozumný dôvod, aby žalovaná v danej procesnej situácii podávala návrh na pokračovanie v konaní voči nej, aby sama iniciovala konanie voči sebe, keď nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní ani jednou zo sporových strán spôsobí zastavenie konania, a teda pre ňu celkový úspech v spore, keďže nie je povinná na zaplatenie žalovanej sumy. Pri danej skutkovej situácii sankcionovať žalovanú, že nepodala návrh na pokračovanie v konaní voči samej sebe tým, že jej nie je priznaný nárok na náhradu trov konania, ktoré musela vynaložiť v obrane proti žalobkyňou vznesenému nároku, je nezákonné a navyše aj vysoko nespravodlivé. Ak žalobkyňa mala záujem byť v spore úspešná, mala procesne zabezpečiť pokračovanie ňou začatého konania (a nie čakať na žalovanú, že iniciuje spor proti sebe), ak tak v dôsledku neuskutočneného procesného úkonu neurobila, zavinila zastavenie konania a zabezpečila úspech v spore žalovanej. Za absolútne nesprávnu označila aplikáciu ust. § 257 CSP na danú procesnú situáciu, keď predmetné ustanovenie upravuje situácie, kedy strane, ktorej by inak patrilo nárok na náhradu trov konania, nie je tento nárok priznaný z dôvodov hodných osobitného zreteľa, pričom daný odchyľku je možné aplikovať za výnimočných okolností. V zmysle právnej teórie je akcentované nazeranie na použitie § 257 CSP z pohľadu úspešnej strany, pričom toto ustanovenie má byť aplikované na riešenie situácie, v ktorej by bolo nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti vynaložil. Konajúci súd sa však s uvedeným zmyslom a podmienkami § 257 CSP vôbec nevysporiadal a otáznym ostáva, z akého dôvodu by malo byť nespravodlivé, aby žalovanej, ktorá riadne bránila svoje práva a bola v spore úspešná, bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Poukázala tiež na formulačnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, keď výrok pri mienenej aplikácii § 257 CSP mal znieť tak, že „...súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva“, resp. „stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ (C.H.BECK, Veľký komentár CSP, 2. vydanie, str. 1045). Pri aplikácii § 257 CSP nie je potrebná primeraná aplikácia § 255 ods. 2 CSP, táto nemá žiadny právny základ. Aj na základe uvedeného je zrejmé, že prišlo k aplikácii nesprávnej právnej normy na daný skutkový stav, čo zakladá odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP. V tejto súvislosti tiež zdôraznila potrebu vykladať právne normy vzhľadom na ich zmysel a zásadu zdravého rozumu. Zároveň uviedla, že podľa nej neexistuje žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa, ani výnimočná okolnosť, za akej by bolo možné uplatniť moderačné právo súdu vo vzťahu k nároku žalovanej na náhradu trov konania a tento jej nepriznať.

4. V ďalšom žalovaná prvoinštančným súdom vytkla porušenie práva na spravodlivý súdny proces, keď o aplikácii § 257 CSP sa dozvedela až z napadnutého uznesenia. V súlade s právnou teóriou (C.H.BECK, Veľký komentár CSP, 2. vydanie, str. 1045) totiž ak má súd v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (zámeru aj dôkazom). Nie je možné, aby sa strana o aplikácii § 257 CSP dozvedela až z rozhodnutia súdu. Súd je v takom prípade povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia (ESLP Čepek proti ČR, ako aj nálezy ÚS ČR sp. zn. Pl. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15). Strana má právo byť explicitne vyzvaná vyjadriť svoje stanovisko k aplikácii § 257 CSP. V predmetnom konaní bolo uvedené žalovanej znemožnené. Záverom žalovaná namietla aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia práve v súvislosti s aplikáciou § 257 CSP, kedy v zmysle súdnej praxe (nálež ÚS SR sp. zn. III. ÚS 119/03, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/67/2010) existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť a rovnako aj výnimočnosť použitia daného ustanovenia. Konajúci súd však uviedol len to, že v danej procesnej situácii nie je možné založiť procesnú zodpovednosť niektorej zo strán sporu za zastavenie konania, pričom následne nesprávne (aj pri aplikácii čl. 4 CSP) odkázal na § 255 ods. 2 CSP, ktorý upravuje procesnú situáciu čiastočného úspechu vo veci, kedy konajúci súd náhradu trov pomerne rozdeľuje alebo vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Napadnuté uznesenie tak nespĺňa ani zákonné požiadavky na odôvodnenie súdnych rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

5. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal napadnutý výrok prvoinštančného uznesenia, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

6. Podľa § 163 ods. 1 CSP ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

7. Podľa § 163 ods. 2 CSP ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

8. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Právnym posúdením možno rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétne právnu normu na zistený skutkový stav. Podľa rozhodovacej činnosti odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP môže byť daný použitím nesprávnej právnej normy alebo aplikáciou správnej právnej normy, ktorú súd nesprávne interpretoval alebo napokon použitím správnej právnej normy a jej správnej interpretácie, ale jej nesprávnej aplikácie na zistený skutkový stav veci (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

14. V posudzovanej veci súd prvej inštancie konanie zastavil podľa § 163 ods. 2 CSP dôvodiac tým, že žiadna zo strán podľa uvedeného ustanovenia nepodala v zákonom stanovenej lehote návrh na pokračovanie v konaní prerušenom na zhodný návrh sporových strán. V súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania z dikcie ust. § 163 CSP vyvodil, že žiadnej zo sporových strán nie je možné pričítať procesné zavinenie na zastavení konania, a preto vo veci aplikoval ust. § 257, § 255 ods. 2 v spojení s čl. 4 CSP, čo žalovaná dôvodne napadla podaným odvolaním. Odvolací súd má zhodne so žalovanou za to, súd prvej inštancie vzniknutú procesnú situáciu v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania substancoval pod nesprávnu právnu normu a nesprávne posúdil otázku zavinenia na zastavení konania. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v ust. § 256 ods. 1 CSP sa uplatňuje v každom konaní, ktoré skončilo zastavením, a to bez ohľadu na dôvod zastavenia. Konajúci súd posudzuje zavinenie výlučne procesného hľadiska (bez ohľadu na meritórny výsledok sporu), a to na základe skutočností, ktoré vznikli po začatí súdneho konania. Zavinenie v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP pritom nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu. Prvoinštančný súd zo skutočností, že konanie bolo prerušené na zhodný návrh oboch sporových strán a návrh na pokračovanie v konaní prerušenom podľa § 163 ods. 1 CSP môže podať ktorákoľvek zo sporových strán (t. j. tak žalobca ako i žalovaný), vyvodil záver o nemožnosti pričítať zodpovednosť za zavinenie niektorej zo sporových strán. Takýto záver v naznačených procesných súvislostiach považuje odvolací súd za izolovaný, mechanický a nezohľadňujúci kontradiktórne postavenie sporových strán v civilnom konaní.

15. Súd prvej inštancie nereflektoval na to, že civilné sporové konanie sa začína z iniciatívy žalobcu, a to doručením kvalifikovanej žaloby. Žalobca ako dominus litis (pán sporu) je ten, ktorému v súdnom konaní prislúcha procesné oprávnenie disponovať konaním (napr. prostredníctvom späťvzatia žaloby) alebo jeho predmetom (napr. prostredníctvom zmeny žaloby môže rozšíriť predmet konania, prostredníctvom čiastočného späťvzatia tento obmedziť). Žalobca tak rozhoduje o existencii sporu a je na jeho vôli, či podá žalobu a či v prebiehajúcom súdnom konaní bude mať záujem na ďalšom vedení sporu a v akom rozsahu (a to či už vo vzťahu k rozsahu žalovaného nároku alebo subjektom na žalovanej strane). Žalovaný je sporu účastný výlučne z vôle žalobcu a v jeho záujme je dosiahnuť zamietajúce rozhodnutie, prípadne zastavenie súdneho konania. Dispozičný princíp sa prejavuje aj pri prerušení konania vyvolanom procesnou aktivitou sporovým strán podľa § 163 CSP. Uvedený postup vytvára sporovým stranám priestor pre prípadné mimosúdne rokovania s tým, že pokračovanie v konaní je závislé od podania návrhu na pokračovanie v konaní v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, inak súd konanie obligatórne zastaví. Práve v intenciách už uvedeného

je potrebné si uvedomiť, že žalobca ako iniciátor súdneho konania je ten, kto má mať eminentný záujem na pokračovaní v konaní (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 24.5.2018, sp. zn. 6Cdo/32/2018) a aj keď zákonodarca umožňuje podať návrh na pokračovanie v konaní aj žalovanému, nie je žiaden rozumný dôvod očakávať, aby žalovaný, ktorý nemá právny záujem na vedení konania (pozn. odvolacieho súdu nejedná sa o konanie, v ktorom majú strany sporu postavenie tak žalobcu ako i žalovaného - tzv. iudicium duplex) a popiera žalovaný nárok, svojou procesnou aktivitou inicioval pokračovanie v konaní. Správne preto žalovaná v odvolaní poukazuje na to, že jej procesnú pasivitu v tomto smere nemožno sankcionovať nepriznaním náhrady trov konania a na uvedený záver nemá žiaden vplyv skutočnosť, že bola rovnako ako žalobkyňa oprávnená podať návrh na pokračovanie v konaní a zabrániť tak zastaveniu konania. Samotná skutočnosť, že strany sporu súdom poskytnutý priestor nevyužijú na mimosúdne rokovania, resp. že tieto sú neúspešné, a žalobca sa nerozhodne pokračovať v konaní, čo realizuje nepodaním návrhu na pokračovanie v konaní, nemôže byť z procesného hľadiska na ťarchu žalovanej, pre ktorú konanie skončilo inak ako uložením žalovanej povinnosti, čo je zmyslom jej obrany v spore. Nevyužitie oprávnenia zo strany žalovanej požiadať o pokračovanie v konaní nemožno na rozdiel od žalobkyne, ktorá iniciovala súdne konanie, a od ktorej sa procesná aktivita v tomto smere dôvodne vyžaduje, považovať za jej zavinenie. So žalovanou nemožno súhlasiť len v tom smere, pokiaľ v odvolaní namietala, že neuložením žalovanej povinnosti mala v spore plný úspech, nakoľko o úspechu/ neúspechu v konaní z procesnoprávneho hľadiska možno hovoriť len v prípade meritórneho rozhodnutia sporu. V danej veci však nebolo meritórne rozhodnuté, čo je dôvod, pre ktorý je na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania podstatné posúdenie procesného zavinenia na zastavení konania. Z procesného hľadiska tak pre účely rozhodovania o trovách konania aj podľa názoru odvolacieho súdu možno jednoznačne konštatovať, že žalobkyňa nepodaním návrhu na pokračovanie v ňou iniciovanom konaní z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, a preto je podľa § 256 ods. 1 CSP povinná znášať trovy konania žalovanej. Vo veci preto nebol žiaden dôvod pre neaplikovanie ust. § 256 ods. 1 CSP na rozhodnutie nároku na náhradu trov konania a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak vzniknutú procesnú situáciu podriadil podľa ust. § 257 CSP, upravujúce odchýlku od procesnej zásady úspechu/ zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania. Odvolací súd rovnako nevhľadol žiaden dôvod ani pre analogické použitie ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 4 CSP, upravujúce čiastočný úspech vo veci, ktorá nebola skončená meritórnym rozhodnutím, a ktoré sa v kontexte prvoinštančným súdom aplikovaného ust. § 257 CSP javí aj ako zmätočné. Na tomto mieste je tiež potrebné dodať, že ani samotný (aj keď nesprávny) záver prvoinštančného súdu, že procesnou pasivitou každá zo sporových strán zavinila zastavenie konania, nezakladá sám o sebe dôvod hodný osobitného zreteľa pre celkom výnimočné použitie § 257 CSP, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie. Z výkladu ust. § 256 ods. 1 CSP a contrario totiž možno vyvodiť, že ak každá zo strán komisívnym/ omisívnym konaním zavinila zastavenie konania, tak žiadnej zo strán súd neprizná náhradu trov konania bez potreby použitia ust. § 257 CSP dopadajúceho na iné prípady. Vzniknutá procesná situácia nezakladá podľa názoru odvolacieho súdu žiadnu osobitnú výnimočnosť odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP a ani súd prvej inštancie v tomto smere svoj záver neobhájil. Aplikácia ust. § 257 CSP v danej veci nezodpovedá ani zmyslu a účelu tohto ustanovenia, ktorým je odstránenie neprimeranej tvrdosti a zmiernenie situácií, v ktorých je nespravodlivé, aby tomu, kto sa dôvodne bránil a útočil, bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Naopak odvolaciemu súdu sa javí ako nespravodlivé nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej, ktorá existenciu žalovanej pôžičky od začiatku súdneho konania rozporovala, a vo vzťahu ku ktorej nebolo zo strany žalobkyne tvrdené konanie, ktoré by opodstatnene odôvodňovalo nezaujím žalobkyne pokračovať v ňou iniciovanom súdnom konaní po jeho prerušení podľa § 163 CSP (napr. aspoň čiastočné uspokojenie nároku). Potrebné je tiež súhlasiť so žalovanou, že ak by aj bol daný dôvod hodný osobitného zreteľa pre vyžitie moderačného oprávnenia súdu podľa § 257 CSP či už z iniciatívy súdu alebo neúspešnej strany sporu, takýto postup si pred rozhodnutím o trovách konania v zmysle ustálenej súdnej praxe vyžaduje poskytnutie priestoru sporovým stranám na to, aby sa k nemu vyjadrili (k zámeru aj dôkazom) a náležité a presvedčivé odôvodnenie výnimočnosti situácie a existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo zo strany prvoinštančného súdu nebolo dodržané, a čo by pri potrebe aplikácie § 257 CSP zakladalo porušenie práva na spravodlivý súdny proces v intenzite predpokladanej ust. § 365 ods. 1 psím. b) CSP. Uvedené pochybenie sa však vzhľadom na nesprávnu aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorého použitie v danej veci nebolo dôvodné, nejaví ako podstatné.

16. Záverom odvolací súd uvádza, že si je plne vedomý existencie aj súdnych rozhodnutí druhoinštančných súdov (pozn. odvolacieho súdu nie súdov vyšších inštancií), ktoré z možnosti podať návrh na pokračovanie v súdnom konaní prerušenom podľa § 163 CSP pričítali procesné zavinenie na zastavení konania obom sporovým stranám, avšak s ich závermi a odôvodnením sa nestotožňuje a

má za to, že pre obhajobu svojho právneho názoru poskytol dostatočne presvedčivú, racionálnu a účel civilného sporového konania zohľadňujúcu argumentáciu. Príkladmo odvolací súd uvádza rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré dospeli k zhodnému právnemu záveru v otázke nároku na náhradu trov konania zastaveného podľa § 163 ods. 2 CSP: uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 31.8.2021, sp. zn. 26Co/111/2020, uznesenia Krajského súdu Bratislava zo dňa 30.9.2022, sp. zn. 9Co/48/2022, zo dňa 27.5.2021, sp. zn. 4Cob/40/2021, uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 28.10.2024, sp. zn. 16Co/14/2024, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 14.10.2020, sp. zn. 15Co/78/2020, uznesenia Krajského súdu Nitra zo dňa 30.9.2020, sp. zn. 25Co/42/2020 a zo dňa 31.8.2020, sp. zn. 6Co/21/2020.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o nároku na náhradu trov konania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej tak priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).